

Det skulde næsten synes, som om Anlægge af Spændetroje var en daglig vedvarende Brug af Spændetroje, men det kan dog ikke være Meningeu. En midlertidig Brug af Spændetrojen til en uregerlig Person, medens han sover Rusen ud, eller indtil han kommer paa et Galehus, kan jeg forstaa, men det staar her, som om Anlægge af Spændetroje skulde være for længere Tid eller være hele den idøimte Forlængelse af Tiden. Angaaende disse og mange flere Bestemmelser, der hidne om det gamle System, som det ærede Udvalg er saa fornujet med — jeg vil nu samle det her, inden jeg gaar videre — vil jeg sige, at det giver mig Anledning til at udtale, at Fattigdom er en Forbrydelse her i Landet. Det, at man er saa fattig, at man maa ty til Bestemmelserne i Grundloven for at leve, er i og for sig en Forbrydelse her. Det er i og for sig en Forbrydelse, thi var det ikke det, saa stillede man ikke disse fattige, den mest ulykkelige Del af Samsundet, under en anden Retsorden, en anden Retsstilstand end den, hvorunder de andre Borgere leve. Hvorledes kunne saa bethdelige Straffe paalægges saadanne Personer ved en administrativt Kendselse, i Stedet for at lade Retten dømmes? Saa de skulle have Politimesterens Samtykke dertil. Hvor skal det gives? Ved et Glas Punsch i Selskab med Fattigbestyrelsens Formand? Eller paa Gaden? Hvor skal det Samtykke protokolles, efter at der er optaget Forhør? Nej, læt saa hellere „ifølge Rettens eller Politimesterens Kendselse“, saa have vi Manden ifølge hans Embedsansvar, saa forudsætte vi som en Selsfølge, at han kender Forholdene. Og stil ikke de vedkommende under andre Retsbetingelser end andre Mennesker, fordi de trænge haardst til Beshyttelse. Gør ikke disse Mennesker, der trænge haardst til vort Bærge, fordi de ikke have andet Bærge end Staten, værgelese ved at stille dem udenfor Lovens almindelige Regler. Jeg beder det høje Udvalg, baade Flertal og Mindretal, om at se paa dette Spørgsmaal. Der er forskellige andre Steder i Lovforslaget, særlig de, der høre til det gamle priite Grundlaag, der kunne trænge til at faa et Stød, en Rystelse og nogen Forandring ved denne Forhandling i 1891 om vor Fattiglovgivning. Jeg beder om, at disse ulykkelige Mennesker, navnlig naar de fastes hen paa en Tvangsarbejdsanstalt, ikke skulle behandles værre, eller at det ikke bliver indrettet saaledes, at de kunne blive behandlede værre end noget almindeligt Menneske behandler sine Husdyr. Justitsministeren kender mange Eksempler paa, hvorledes det gaar til i en

Tvangsarbejdsanstalt eller i en Fattigforjøgelsesanstalt, og vil vistnok komme til at kende flere. Der er her intet afsjort ved en Dom, der paa Grund af manglende Bevis gaar ud paa, at det er sagt forkert. Jeg møder det her og mange andre Steder i Lovforslaget, at saa snart de ere tagne under Bærgemaal af det offentlige, ere de med det samme skudte udenfor den almindelige Retsorden. Der er et Par Paragraffer, hvortil der vel ikke er stillet Endringsforslag, men hvorved jeg har et Par Henstillinger at gøre saavel til den ærede Minister som til det høje Udvalg. Det hedder i § 56 det næstsidste og sidste Stykke, at naar Fængselsbestyrelsen ikke kender den Person's Forjøgelseskommune, som er straffet for Væleri eller Løsgænger, bliver han at aflevere til Straffesteds Fattigvæsen. Mulig kan der ikke gives anden Regel, men jeg vil dog sige, at det kan blive en frygtelig Blage for den enkelte Kommune, der har en Straffeanstalt liggende, at den absolut skal modtage disse Personer til videre Forjøgelse og til Korrespondance om dette eller hint, som Fængselsbestyrelsen ikke har kunnet hitte Rede i. Jeg henstiller, om der ikke kan træffes en anden Bestemmelse. Disse stakkels Mennesker skulle rent midlertidig sendes til en Kommune og vide ikke, hvor de ellers komme hen i Verden. Hvad jeg beder om, er, at der ikke skal lægges mere over paa disse Folk, efter at Straffetiden er udstaaet. Kunde man ikke, hvis Straffetiden er lang nok dertil, paalægge Fængselsbestyrelsen i den at faa klaret, hvor de høre hjemme, og bestemme, at naar det ikke i Straffetiden kan klares, saa tager Staten som saadan sig af de paagældendes Forplejning og Underhold, indtil der efter Lovgivningens almindelige Regler findes Bestemmelser om deres Forjøgelse. Lad os f. Eks tage Bridesløselille. Naar en saadan Person kommer ud derfra, og man ikke har faaet klaret, hvor han skal hen, saa kan det blive en overordentlig Byrde for de paagældende Landkommuner. Selv om det kun er enkeltvis, at det vil ske, skal man dog ikke lade det komme dertil, naar det kan undgaaes. Hvad Endringsforslaget Nr. 37 angaar, ved jeg ikke, om Flertallet agter at holde derpaa i denne Redaktion; jeg antager det ikke; og hvad i øvrigt Udvalgets Ansøgning paa Lovforslagets Regler om Hjemsendelse angaar, kan jeg ikke nægte, at saa vidt jeg forstaaar Sagen, vil jeg hellere ind paa Tankgangen i Lovforslaget end paa de stillede Endringer. Jeg kan ikke se rettere, end at Lovforslagets § 51 — dermed siger jeg ikke, at jeg er enig i alle Paragraffens Udtryk — værner mere